

Til § 2 er der kun stillet Forslag til en Forandring i Redaktionen, men Paragrafen har i Folkethinget modtaget en noget anden Udfattelse end Regjeringsforslagets § 2; til denne var der nemlig tilføjet som Nr. 2, at uberettiget til at antage Læringe er: „Den, der efter denne Lovs Krafttræden har erhvervet Næringsadkomst paa et Haandværk, uden forinden at have aflagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabrikbrift m. v. af 29de December 1857 § 27 ommeldte Svendepøver i sit

Fag.“ Til atter at optage denne Bestemmelse har Udvalget efter megen Overveielse dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning, endstjøndt det har modtaget den følgende af Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk til Landstinget henvendte Anmodning om en Gjenoptagelse af det nævnte Nr., en Repræsentation, der har Ret til at vente, at der staaes dens Udtalelser i en Sag som den nærværende den første Opmærksomhed.

Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk.

Da det af Indenrigsministeriet, Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Læringsforholdet ved Folkethingets Behandling i alt Fald paa et enkelt Punkt er blevet affattet paa en efter Fællesrepræsentationens Skjøn mindre heldig Maade, tillader den sig herved at rette en ærbødig Anmodning til det høie Landsting om paa dette Punkt at komme hen og derved den danske Haandværksstand i Møde. Sagen gjælder Lovforslagets § 2, der, saaledes som det forelagdes fra Regjeringens Side, indeholdt en Bestemmelse om, at uberettiget til at antage Læringe skulde den være, „der efter denne Lovs Krafttræden har erhvervet Næringsadkomst paa et Haandværk uden forinden at have aflagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabrikbrift m. v. af 29de December 1857 § 27 ommeldte Svendepøver“, men denne Bestemmelse er udstemt i Folkethinget.

Under den Bevægelse i Haandværkerstanden, som har affødt Forslaget til Læringsloven, har der ikke alene gjort sig en stærk Trang gjældende til at faae Forholdet mellem Mestre og Læringe ordnet paa en Maade, der i lige Grad betrygger begge Parter under Læretiden, men det fremgaar af alle de mange Udtalelser, som om denne Sag ere fremkomne, og ikke mindst af dem, som kom til Orde paa de mange Haandværker-Fagmøder under forrige Sommers Udstilling, at man lægger den allerstørste Vægt paa at forøge Ugtelsen for Fagdygtigheden, og det ikke alene saaledes, at Lærlingen faar Følelsen af, hvor afgjørende det for hans Fremtid vil være, at han benytter sin Læretid paa bedste Maade paa Værkstedet og i de tekniske Skoler, men ogsaa saaledes, at den offentlige Mening gjør Forskjel paa den Haandværker, som har lært sit Fag og aflagt den Prøve, som er foreskrevet, og paa den, som kun har sit Næringsbevis som Adkomst til at kaldes Haandværker. Mange ere de Røster, som have lydt for at begjære en ganske anden Tilbagevenden fra de friere Forhold, som bleve skabte ved Næringsloven af 1857, og naar disse Røster endnu ikke kunne staaes at være Udtryk for den samlede Haandværkerstands Anskuelse, saa skyldes dette dels, at man er betænkelig ved at kræve altfor radikale Forholdsregler, og derhos ogsaa tvivler om at finde Modtagelighed derfor hos Lovgivningsmagten, dels at man nærer Haab om, at der paa alle Maader fra dennes Side vil blive ydet Støtte for den bedst mulige og mest betryggende faglige Uddannelse, og at man ogsaa forventer, at Selvfølelsen hos den vel uddannede Haandværker, der har aflagt Prøve paa sin Færdighed, ikke vil blive underkjendt, men tveetimid ansjoret af Samfundet. I det Fællesrepræsentationens Bestyrelse ganske kan slutte sig til disse Betragtninger, ja paa enhver Maade vil søge at give dem Udbredelse i Haandværkerstanden, saa kan man ei heller Andet end paa det Indstændigste anmode det høie Landsting om at ville gjenindsætte den Bestemmelse i Læringsloven, som ovenfor er omtalt som udfødt af Folkethinget. Det kan forstikkes, at der lægges en saadan Vægt derpaa over hele Landet, at Haandværkerstanden i det Hele vistnok hellere vilde undvære Læringsloven end se den vedtaget uden sin Bestemmelse.

Naar det er blevet yttret, at Bestemmelsen var for streng for Haandværkerne paa Landet, der maa tage til nærmeste Njæbslad for at aflægge Svendepøve, da er dette med de nærværende Kommunikationsforhold sikkert ingen vægtig Indvending, ille at tale om,